நிதி ஆணையம், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையே நிதி பகிர்வு

நிதி ஆணையத்தின் வரலாறு:

நிதி ஆணையம் என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் 280 வது பிரிவின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட ஒரு அரை—நீதித்துறை அமைப்பாகும். இது 1951 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது, இது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான நிதி உறவு கட்டமைப்பை வரையறுக்கிறது.

நிதி ஆயோக் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள நிதி ஏற்றத்தாழ்வுகளை (செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வு) மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே (கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வு) குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இது உள்ளடக்கத்தை ஊக்குவிக்கிறது.

ஒரு நிதி:

5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிதி ஆணையம் அமைக்கப்படுகிறது. இது பொதுவாக காலத்திற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு தற்காலிக உடல்.

14வது நிதிக் கமிஷன் 2013 இல் அமைக்கப்பட்டது. அதன் பரிந்துரைகள் 1 ஏப்ரல் 2015 முதல் 31 மார்ச் 2020 வரையிலான காலத்திற்கு செல்லுபடியாகும்.

15வது நிதி ஆணையம் நவம்பர் 2017 இல் அமைக்கப்பட்டது. அதன் பரிந்துரைகள் 2020 ஏப்ரல் 1 முதல் செயல்படுத்தப்படும்.

இந்திய நிதி ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்:

பிரிவு 280 (3) நிதி ஆயோக்கின் செயல்பாடுகளைப் பற்றி பேசுகிறது. குடியரசுத் தலைவருக்கு பரிந்துரைகளை வழங்குவது ஆணையத்தின் கடமை என்று கட்டுரை கூறுகிறது:

- வரிகளின் நிகர வருவாயின் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான விநியோகம், இது அவர்களுக்கு இடையே பிரிக்கப்படலாம் மற்றும் அத்தகைய வருவாய்களின் அந்தந்த பங்குகளின் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒதுக்கீடு;
- மாநிலங்களுக்கு மத்தியத்தால் வழங்கப்படும் உதவித்தொகையின் அளவைத் தீர்மானித்தல் [பிரிவு 275 (1)] மற்றும் அத்தகைய மானிய உதவிக்கான மாநிலத்தின் தகுதியை நிர்வகிக்கும் கொள்கைகளை உருவாக்குதல்;

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் ஆணையத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் வேறு எந்த விஷயமும் நல்ல நிதி நலனுக்காக. கடன் நிவாரணம், மாநிலங்களின் பேரிடர் நிவாரணத்திற்கு நிதியளித்தல், கூடுதல் கலால் வரிகள் போன்ற பல சிக்கல்கள் ஆணையத்திற்கு இந்த ஷரத்தை செயல்படுத்தும் வகையில் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

மத்திய நிதி:

ஃபெடரல் நிதி என்பது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு அந்தந்த செயல்பாடுகளை திறம்பட நிறைவேற்றுவதற்காக வருவாய் ஆதாரத்தை ஒதுக்கும் அமைப்பைக் குறிக்கிறது

அதிகாரப் பகிர்வு: நமது அரசியலமைப்பில், அதிகாரங்களின் தெளிவான பகிர்வு உள்ளது, இதனால் யாரும் அதன் வரம்புகளை மீறுவதில்லை மற்றும் மற்றவரின் செயல்பாடுகளை அத்துமீறி நுழைக்க முயற்சிப்பது மற்றும் சொந்த பொறுப்புகளுக்குள் செயல்படுவது. அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் மூன்று பட்டியல்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அவை: ஒன்றியப் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் கன்கரண்ட் லிஸ்ட்.

யூனியன் பட்டியலில் பாதுகாப்பு, ரயில்வே, தபால் மற்றும் தந்தி போன்ற தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த 100 பாடங்கள் உள்ளன.

மாநிலப் பட்டியலில் பொது சுகாதாரம், காவல்துறை போன்ற உள்ளூர் ஆர்வமுள்ள 61 பாடங்கள் உள்ளன.

மின்சாரம், தொழிற்சங்கம், பொருளாதாரம் மற்றும் சமூக திட்டமிடல், மற்றும் மத்திய மாநில நிதி உறவுகள் போன்ற யூனியன் மற்றும் மாநிலம் ஆகிய இரண்டிற்கும் முக்கியமான 52 பாடங்கள் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் உள்ளன.

யூனியன் ஆதாரங்கள்:

1. கார்ப்பரேஷன் வரி
2. நாணயம், நாணயம் மற்றும் சட்டப்பூர்வ டெண்டர், அந்நிய செலாவணி.
3. ஏற்றுமதி வரிகள் உட்பட சுங்க வரிகள்.
4. இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட அல்லது உற்பத்தி செய்யப்படும் புகையிலை மற்றும் சில பொருட்கள் மீதான கலால் வரிகள்.
5. விவசாய நிலம் அல்லாத பிற சொத்துக்கள் தொடர்பான எஸ்டேட் கடமை.
6. யூனியன் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் கட்டணம், ஆனால் எந்த நீதிமன்றத்திலும் எடுக்கப்பட்ட எந்த கட்டணத்தையும் சேர்க்கவில்லை.
7. வெளிநாட்டு கடன்கள்.
8. இந்திய அரசு அல்லது ஒரு மாநில அரசு ஏற்பாடு செய்யும் லாட்டரிகள்.
9. தபால் அலுவலக சேமிப்பு வங்கி.
10. இடுகைகள் மற்றும் தந்திகள், தொலைபேசிகள், வயர்லெஸ், ஒளிபரப்பு மற்றும் பிற தகவல்தொடர்பு வடிவங்கள்.
11. ஒன்றியத்தின் சொத்து.
12. ஒன்றியத்தின் பொதுக் கடன்.
13. ரயில்வே.

14. பரிவர்த்தனை பில்கள், காசோலைகள், உறுதிமொழி குறிப்புகள் போன்றவற்றின் முத்திரை வரியின் விகிதங்கள்.
15. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி.
16. விவசாய வருமானம் தவிர மற்ற வருமானத்தின் மீதான வரிகள்.
17. தனிநபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் விவசாய நிலங்களைத் தவிர்த்து சொத்துக்களின் மூலதன மதிப்பின் மீதான வரிகள்.
18. பங்குச் சந்தைகள் மற்றும் எதிர்காலச் சந்தைகளில் பரிவர்த்தனைகள் மீதான முத்திரை வரிகள் தவிர மற்ற வரிகள்.
19. செய்தித்தாள்களின் விற்பனை அல்லது வாங்குதல் மற்றும் அதில் வெளியிடப்படும் விளம்பரங்கள் மீதான வரிகள்.
20. சரக்குகள் அல்லது பயணிகள் மீதான டெர்மினல் வரிகள், இரயில்வே, கடல் அல்லது விமானம் மூலம் கொண்டு செல்லப்படுகிறது.

மாநில ஆதாரங்கள்:

1. மூலதன வரி
2. விவசாய நிலத்தின் வாரிசு தொடர்பான கடமைகள்.
3. மதுபான திரவங்கள், ஓபியம் போன்ற மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் அல்லது தயாரிக்கப்படும் சில பொருட்களின் மீதான கலால் வரிகள்.
4. விவசாய நிலம் தொடர்பான எஸ்டேட் கடமை.
5. மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் கட்டணம், ஆனால் எந்த நீதிமன்றத்திலும் எடுக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை.
6. நில வருவாய்.
7. யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டவை அல்லாத மற்ற ஆவணங்கள் தொடர்பான முத்திரை வரி விகிதங்கள்.
8. விவசாய வருமானத்தின் மீதான வரிகள்.
9. நிலம் மற்றும் கட்டிடங்கள் மீதான வரிகள்.
10. கனிம உரிமைகள் மீதான வரிகள், கனிம வளர்ச்சி தொடர்பான நாடாளுமன்றத்தால் விதிக்கப்படும் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது.
11. மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனை மீதான வரிகள்.
12. நுகர்வு, பயன்பாடு அல்லது விற்பனைக்காக ஒரு உள்ளூர் பகுதிக்குள் சரக்குகள் நுழைவதற்கான வரிகள். செய்தித்தாள்கள் தவிர மற்ற பொருட்களின் விற்பனை மற்றும் கொள்முதல் மீதான வரிகள்.
13. செய்தித்தாள்களில் வெளியிடப்படும் விளம்பரங்கள் அல்லாத பிற விளம்பரங்கள் மீதான வரிகள்.
14. சாலை அல்லது உள்நாட்டு நீர்வழிகளில் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் மற்றும் பயணிகள் மீதான வரிகள்.
15. வாகனங்கள் மீதான வரிகள்.
16. விலங்குகள் மற்றும் படகுகள் மீதான வரிகள்.

17. தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகள்.
18. கேளிக்கைகள், கேளிக்கைகள், பந்தயம் மற்றும் சூதாட்டம் மீதான வரி உட்பட ஆடம்பரங்கள் மீதான வரிகள்.
19. சுங்கச்சாவடிகள்.

யூனியனால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (Art.269):

1. விவசாய நிலம் அல்லாத பிற சொத்துக்களுக்கு வாரிசு பொறுப்புகள்.
2. விவசாய நிலம் அல்லாத பிற சொத்துக்கள் தொடர்பான எஸ்டேட் கடமை.
3. ரயில்வே கட்டணம் மற்றும் சரக்குகள் மீதான வரிகள்.
4. பங்குச் சந்தைகள் மற்றும் எதிர்காலச் சந்தைகளில் பரிவர்த்தனைகள் மீதான முத்திரை வரிகள் தவிர மற்ற வரிகள்.
5. செய்தித்தாள்கள் விற்பனை அல்லது வாங்குதல் மற்றும் அதில் வெளியிடப்படும் விளம்பரங்கள் மீதான வரிகள்.
6. இரயில்வே, கடல் அல்லது விமானம் மூலம் கொண்டு செல்லப்படும் சரக்குகள் அல்லது பயணிகள் மீதான டெர்மினல் வரிகள்.
7. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது அத்தகைய விற்பனை அல்லது கொள்முதல் வரிகள் விதிக்கப்படும் செய்தித்தாள்களைத் தவிர வேறு பொருட்களின் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீதான வரிகள்.

யூனியனால் விதிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (Art.268)

மருத்துவம் மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புக்கான முத்திரை வரிகள் மற்றும் கலால் வரிகள் (யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டவை) இந்திய அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்படும் ஆனால் வசூலிக்கப்படும்.

(i) இந்திய அரசாங்கத்தால் எந்தவொரு யூனியன் பிரதேசத்திலும் அத்தகைய கடமைகள் விதிக்கப்படும் பட்சத்தில்.
(ii) மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், அத்தகைய கடமைகள் முறையே விதிக்கப்படும் மாநிலங்களால்.

யூனியனால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் ஆனால் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் (Art.270 மற்றும் 272)

1. விவசாய வருமானம் தவிர மற்ற வருமானத்தின் மீதான வரிகள்.
2. யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தால் வசூலிக்கப்படும் மருந்து மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகளுக்கான கலால் வரிகள் தவிர மற்ற கலால் வரிகள். "வருமானத்தின் மீதான வரிகள்" கார்ப்பரேஷன்

வரியை உள்ளடக்காது. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வருமான வரி வருவாயின் பகிர்வு நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி நிதிக் கொள்கைகள்:

கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பு விஷயத்தில், பின்வரும் முக்கிய கொள்கைகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்:

- சுதந்திரத்தின் கொள்கை.
- சமபங்கு கொள்கை.
- சீரான கொள்கை.
- போதுமான கொள்கை.
- நிதி அணுகல் கொள்கை.
- ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு கொள்கை.
- செயல்திறனின் கொள்கை.
- நிர்வாகப் பொருளாதாரத்தின் கொள்கை.
- பொறுப்புக்கூறல் கொள்கை.

1. சுதந்திரத்தின் கோட்பாடு கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் கீழ், ஒரு அரசாங்கம் தன்னாட்சி மற்றும் உள் நிதி விவகாரங்களில் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசாங்கத்திற்கும் தனித்தனி வருவாய் ஆதாரங்கள் இருக்க வேண்டும், வரி விதிக்க, பணம் கடன் வாங்க மற்றும் செலவினங்களைச் சமாளிக்க அதிகாரம் வேண்டும். அரசு பொதுவாக நிதி விவகாரங்களில் சுயாட்சியை அனுபவிக்க வேண்டும்.
2. ஈக்விட்டியின் கொள்கை சமபங்கு பார்வையில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் வருவாயில் நியாயமான பங்கைப் பெறும் வகையில் வளங்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களிடையே விநியோகிக்கப்பட வேண்டும்.
3. ஒரே மாதிரியான கொள்கை ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் கூட்டாட்சி நிதிக்கு சமமான வரி செலுத்துதல்களை வழங்க வேண்டும். ஆனால் இந்த கொள்கையை நடைமுறையில் பின்பற்ற முடியாது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு யூனிட்டின் வரிவிதிப்பு திறன் ஒரே மாதிரியாக இல்லை.
4. வளங்களின் போதுமான அளவு கொள்கை என்பது, ஒவ்வொரு அரசாங்கத்தின் வளங்களும் அதாவது மத்திய மற்றும் மாநிலத்தின் வளங்கள் அதன் செயல்பாடுகளை திறம்பட செயல்படுத்த போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். தற்போதைய மற்றும் எதிர்கால தேவைகள் இரண்டையும் கருத்தில் கொண்டு இங்கு போதுமான அளவு தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். தவிர, வளர்ந்து வரும் தேவைகளையும், போர், வெள்ளம் போன்ற எதிர்பாராத செலவினங்களையும் சந்திக்கும் வகையில் வளங்கள் நெகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும்.

5. நிதி அணுகல் கொள்கை ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், வளர்ந்து வரும் நிதித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் தங்களின் பரிந்துரைக்கப்பட்ட துறைகளுக்குள் புதிய வருவாய் ஆதாரத்தை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். சுருக்கமாக, அரசாங்கத்தின் பொறுப்புகள் அதிகரிப்புடன் வளங்கள் வளர வேண்டும்.
6. ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு கொள்கை ஒட்டுமொத்த நிதி அமைப்பு நன்கு ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் நிதி அமைப்பின் பல்வேறு அடுக்குகளுக்கு இடையே சரியான ஒருங்கிணைப்பு இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கூட்டாட்சி முறை நிலைத்திருக்கும். நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் வகையில் இது செய்யப்பட வேண்டும்.
7. செயல்திறனின் கொள்கை: நிதி அமைப்பு நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு திறமையாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஏய்ப்பு மற்றும் மோசடிக்கு எந்த வாய்ப்பும் இருக்கக்கூடாது. ஆண்டுக்கு ஒரு முறைக்கு மேல் யாரும் வரி விதிக்கக் கூடாது. இரட்டை வரி விதிப்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.
8. நிர்வாகப் பொருளாதாரத்தின் கொள்கை என்பது எந்த ஒரு கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் முக்கிய அளவுகோலாகும். அதாவது, வசூல் செலவு குறைந்தபட்ச அளவில் இருக்க வேண்டும் மற்றும் வருவாயின் பெரும்பகுதி அரசாங்கத்தின் மற்ற செலவினங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டும்.
9. பொறுப்புக்கூறல் கொள்கை ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதன் நிதி முடிவுகளுக்கு அதன் சொந்த சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக்கூற வேண்டும், அதாவது பாராளுமன்றத்திற்கு மத்திய அரசு மற்றும் சட்டமன்றத்திற்கு மாநிலம்.

உள்ளூர் நிதி:

உள்ளூர் நிதி என்பது இந்தியாவில் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதியைக் குறிக்கிறது. இந்தியாவில் பல்வேறு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உள்ளன. நம் நாட்டில் இன்று செயல்படும் பின்வரும் முக்கிய நான்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உள்ளன:

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வகைகள்:

1. கிராம பஞ்சாயத்துகள்
2. மாவட்ட வாரியங்கள் அல்லது ஜிலாபரிஷத்
3. நகராட்சிகள்
4. மாநகராட்சிகள்

கிராம பஞ்சாயத்துகள்:

நிறுவுதல்: ஒரு பஞ்சாயத்தின் அதிகார வரம்பு பொதுவாக ஒரு வருவாய் கிராமத்தில் மட்டுமே இருக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களில், அடிக்கடி இல்லாவிட்டாலும், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சிறிய கிராமங்கள் ஒரு பஞ்சாயத்தின் கீழ்

தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சாயத்து ராஜ் ஸ்தாபனம் என்பது இந்தியாவின் பெரும்பாலான மாநிலங்களின் உறுதிமொழியாகும்.

செயல்பாடுகள்:

- பஞ்சாயத்துகளின் செயல்பாடுகள் சிவில், பொருளாதாரம் மற்றும் பலவற்றை உள்ளடக்கிய பரந்த பரப்பளவில் உள்ளன. இதனால் சிறு தகராறுகளை பஞ்சாயத்துகள் அந்த இடத்திலேயே தீர்த்து வைக்கலாம்.சாலைகள், ஆரம்ப பள்ளிகள், கிராம மருந்தகங்கள் போன்றவை பஞ்சாயத்துகளால் நிர்வகிக்கப்படும்.
- குடிநீர் மற்றும் நீர்ப்பாசனம் ஆகிய இரண்டிற்கும் நீர் வழங்கல், அவர்களின் பொறுப்புத் துறைக்குள் வருகிறது, மேலும் சில சமயங்களில் விவசாயம், சந்தைப்படுத்துதல், சேமிப்பு போன்றவை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன.

கிராம பஞ்சாயத்துகளின் வருவாய் ஆதாரங்கள் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் வருவாய் ஆதாரங்கள் பின்வருமாறு.

(i) பொது சொத்து வரி,
(ii) நிலத்தின் மீதான வரிகள்,
(iii) தொழில் வரி, மற்றும்
(iv) விலங்குகள் மற்றும் வாகனங்கள் மீதான வரி.

மற்ற வரிகளில் சேவை வரி, ஆக்ட்ரோய், தியேட்டர் வரி, யாத்திரை வரி, திருமண வரி, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு மீதான வரி மற்றும் தொழிலாளர் வரி ஆகியவை அடங்கும். உண்மையில், மாநில அரசின் அனுமதியுடன் மட்டுமே பஞ்சாயத்துகளால் வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன, மேலும் வரி விகிதங்களைப் பொறுத்தவரை சில வரம்புகள் உள்ளன, அவை கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

மாவட்ட வாரியங்கள் அல்லது ஜிலா பரிஷத்கள்:

நிறுவுதல்: கிராமப்புறங்களில், மாவட்ட வாரியங்கள் அல்லது ஜிலா பரிஷத்கள் மாவட்ட அளவில் நிறுவப்பட்டுள்ளன. மாவட்ட வாரியத்தின் பிராந்திய அதிகார வரம்பு பொதுவாக வருவாய் மாவட்டமாகும்.

செயல்பாடுகள்: தமிழ்நாட்டில், ஜிலா பரிஷத் என்பது ஒரு ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பாகும், இது பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் பணியின் மீது பொது மேற்பார்வையை செயல்படுத்துகிறது மற்றும் வளர்ச்சித் திட்டங்களை செயல்படுத்துவது குறித்து அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறது. மாவட்ட வாரியங்களின் வருவாய் ஆதாரங்கள்

- மாநில அரசாங்கத்தின் மானியங்கள்.
- நில வரிகள்.
- கட்டணம், கட்டணம் போன்றவை.

- மாநில அரசுகளிடமிருந்து சொத்து மற்றும் கடன்கள் மூலம் வருமானம்.
- மேம்பாட்டுப் பணிகள் தொடர்பான மத்திய நிதியுதவி திட்டங்களுக்கான மானியங்கள்.
- கண்காட்சிகள் மற்றும் கண்காட்சிகள் மூலம் வருமானம்.
- மாநில அரசுகள் மாவட்ட வாரியங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கக்கூடிய சொத்து வரி மற்றும் பிற வரிகள்.

நகராட்சிகள்:

ஸ்தாபனம் மற்றும் செயல்பாடுகள்: நகராட்சிகள் என்பது நகர்ப்புறங்களில் நிறுவப்பட்ட உடல்கள் அல்லது நிறுவனங்களாகும், அவை உள்ளூர் விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்காக, சுகாதாரம், பொது சுகாதாரம், உள்ளூர் சாலைகள், விளக்குகள், நீர் வழங்கல், தெருக்களை சுத்தம் செய்தல், பூங்காக்கள் மற்றும் தோட்டங்களை பராமரித்தல், மருத்துவமனைகளை பராமரித்தல். , மருந்தகங்கள் மற்றும் கால்நடை மருத்துவமனைகள், வடிகால் வசதி, ஆரம்பக் கல்வி வழங்குதல், கண்காட்சிகள் மற்றும் கண்காட்சிகளை ஏற்பாடு செய்தல் போன்றவை. இருப்பினும், இந்த செயல்பாடுகள் அனைத்தும் மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு செய்யப்படுகின்றன.

- நகராட்சிகளின் வருவாய் ஆதாரங்கள்
- சொத்து மீதான வரிகள்
- பொருட்களின் மீதான வரிகள்,
- ஆக்ட்ரோய் மற்றும் டெர்மினல் வரி
- தனிப்பட்ட வரிகள், தொழில் மீதான வரிகள்,
- வர்த்தகம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு
- வாகனங்கள் மற்றும் விலங்குகள் மீதான வரிகள்
- தியேட்டர் அல்லது ஷோ வரி, மற்றும்
- மாநில அரசாங்கத்தின் மானியங்கள்.

மாநகராட்சிகள்:

ஸ்தாபனம் மற்றும் செயல்பாடுகள்: முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் பரந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன மற்றும் நகராட்சிகளுடன் ஒப்பிடும்போது அதிக சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கின்றன. நீர் வழங்கல் மற்றும் வடிகால், விளக்குகள், சாலைகள், குடிசை அகற்றம், வீட்டுவசதி மற்றும் நகர திட்டமிடல் போன்ற செயல்பாடுகள் பொதுவாக நகராட்சி நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. நகரங்களின் மக்கள்தொகையின் விரைவான அதிகரிப்பு, நகராட்சி நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளில் நிச்சயமாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

நிறுவனங்களின் வருவாய் ஆதாரங்கள்:

(ii) சொத்து மீதான வரி,
(iii) வாகனங்கள் மற்றும் விலங்குகள் மீதான வரி,
(iv) வர்த்தகம், அழைப்பு மற்றும் வேலைவாய்ப்பு மீதான வரி,
(v) தியேட்டர் மற்றும் ஷோ வரி,
(vi) நகரங்களுக்கு கொண்டு வரப்படும் பொருட்களின் மீதான வரிகள்
(vii) விளம்பரங்கள் மீதான வரிகள்,
(viii) ஆக்ட்ரோய் மற்றும் டெர்மினல் வரி போன்றவை.

சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அதிகபட்ச மற்றும் குறைந்தபட்ச விகிதங்களுக்கு உட்பட்டு, இந்த வரிகளை தங்கள் தேர்வு மற்றும் மாற்றியமைத்தல் தொடர்பாக நிறுவனங்களுக்கு நியாயமான அளவிலான சுதந்திரம் உள்ளது.